

over – og det er de embedsmænd, der behandler disse sager også – at det er dybt alvorlige sager med konsekvenser for enkeltindivider, og at de fortjener vores største omhu.

Og så til sidst til fru Birthe Rønn Hornbech – også her med et smil: Fru Rønn Hornbech foretog et tankeeksperiment gående ud på, at der i dag sad en anden udenrigsminister. Jeg vil gerne slutte med at sige: Skulle vi ikke lade det forblive ved tankeeksperimentet?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at udenrigsministeren er enig med mig i, at ministeriet fremover skal afstå fra at gå ind og nuancere og idyllisere forskellige typer oplysninger, som UNHCR's forbindelsesofficerer giver, men at man i højere grad skal lægge vægt på lige præcis de oplysninger, som bl.a. UNHCR har, medmindre Udenrigsministeriet er hundrede procent sikker på, at Udenrigsministeriets egne oplysninger er helt korrekte.

F.eks. har vi jo den aktuelle sag om Armenien. Det fremgår rent faktisk af forbindelsesofficerens afsluttende kommentar i en henvendelse til Udenrigsministeriet, at man stadig finder indikationer, der viser, at armenske borgere rekrutteres og sendes uden for den armenske grænse, samt at forbindelsesofficeren ikke kan garantere, at de armenske myndigheder kan skabe tilstrækkelig beskyttelse for armenske borgere, der vender tilbage fra Danmark.

Og dér mener jeg stadig, at det ville være hensigtsmæssigt, at det var de oplysninger, der blev lagt til grund for asylmyndighederne med det samme, frem for at de forskellige NGO-fora skal bruge tid på at skaffe oplysningerne frem.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstod, at udenrigsministeren mente, at forespørgslen var diffus; man kunne ikke gå ind i substansen, fordi den var diffus og der ikke var nogen konkrete eksempler. Men på den anden side ville udenrigsministeren heller ikke diskutere konkrete eksempler eller konkrete sager, for det hørte ikke til her i Folketingssalen. Og så kan man sige, at vi har fået konstrueret en kasse, som det er lidt svært at komme ud af.

Indholdet af forespørgslen er jo en anmodning til regeringen om at forholde sig til det påståede faktum, at Udenrigsministeriet har videregivet mangelfulde oplysninger bl.a. til asylmyndighederne. Så kunne man jo forestille sig, at Udenrigsministeriet og udenrigsministe-

ren af sig selv overvejede, hvilke sager der havde været oppe bare inden for de sidste par måneder, og i forhold til dem enten afkræftede, at der var nogen problemer, eller bekræftede, at der var problemer, og kom med nogle forslag til, hvordan de kunne løses eller undgås i fremtiden.

Selv om udenrigsministeren har været ude at rejse og ikke har været i Afrika, er det formentlig ikke nogen nyhed for udenrigsministeren, at der har været en diskussion om lige præcis menneskerettighedssituationen i Afrika på det seneste; det har dog stået i relativt store og landsdækkende dagblade plus i en noget mindre ugeavis. Det er et eksempel, hvor nogen i hvert fald mener, at der er givet mangelfulde oplysninger.

Et andet eksempel har vi så fået i dag, og det er spørgsmålet om Armenien. Dér kunne udenrigsministeren måske henholde sig til, at det er gået så stærkt, at der ikke rigtig har været tid til det, og det kunne så være begrundelsen, men det er i hvert fald også et eksempel, der kunne fremdrages.

For det tredje kunne udenrigsministeren også have fremdraget eksemplet med straffene til de Kosovo-albanske desertører og militærnægtere, for det er jo også et af dem, der har været debat om, og hvor der har været debat om Udenrigsministeriets måde at håndtere oplysningerne på. Jeg er sikker på, at udenrigsministeren med pinlig nøjagtighed husker, hvordan den sag startede. Udenrigsministeren havde været i Retsudvalget og fortalt: Der er intet stukket under gulvtæppet; vi har fremlagt alle relevante oplysninger. Og umiddelbart efter blev udenrigsministeren så af tv forelagt et papir, som viste – eller påstod – at der var straffe på op til 4 års fængsel til desertører og militærnægtere.

Se det, jeg synes var det interessante i den sag, var sådan set ikke, at udenrigsministeren ikke kendte papiret. Det synes jeg også var interessant, men det var ikke det mest interessante. Det, der var det mest interessante i den sag, var, at det papir – som var et papir, den danske ambassade i Beograd selv havde efterspurgt hos en menneskerettighedsorganisation – overhovedet ikke var blevet realitetsbehandlet i Udenrigsministeriet, og det var først, da det kom frem på tv-skærmen, at realitetsbehandlingen begyndte. Den umiddelbare kommentar var: De her folk er formentlig dømt også for at have udført militærtræning i Albanien.